

Három magasszintű politikusról tudhatunk, akik meggyőződéssel klímarealisták. Ezek Vaclav Klaus, Tony Abbott volt ausztrál miniszterelnök (2013-2015) és Donald Trump volt USA-elnök (2017-2021). 2022 szeptember végén Vaclav Klaus beszédet tartott fiataloknak Európa és azon belül Észak Macedónia helyzetéről. Az Ő szavaira mindig érdemes odafigyelni, ezért közöljük az EIKE honlapján megjelent előadásának szövegét gépi fordításban (kis kiigazításokkal).¹

Macedónia, az EU és a modern világ elvei

Póztázta: Prof. Dr. Horst-Joachim Lüdecke | 2022. október 7. | Energia , Klíma | 6 |

Dr. Václav Klaus, a Cseh Köztársaság első miniszterelnöke (1993-1998), majd elnöke (2003-2013)

Beszéd fiatal eliteknek Ohridban, Észak-Macedóniában, 2022. szeptember 29-én

Dr. Václav Klaus (a Cseh Köztársaság elnöke 2003 és 2013 között)

Nagyon köszönöm a meghívást. Ez a második utam ebbe a gyönyörű városba és a híres tavához, és második alkalommal veszek részt a Fialat Leaders Iskolában, amelyet régi barátom és kollégám, Gjorge Ivanov elnök szervezett.

Nagyon pozitívnak és eredményesnek tartom az ilyen jellegű iskolák megszervezésének gondolatát. Ötvenhét éve, 1965-ben lehetőségem volt részt venni egy hasonló összejevetelen Franciaországban, Annecy-ben, egy olyan helyen, ahol az alpesi tó majdnem olyan gyönyörű, mint Ohridban. Be kell vallanom, hogy a „majdnem” határozószót szándékosan használtam.

¹ Dr. Vaclav Klaus: Mazedonien, die EU und die Grundsätze der modernen Welt. EIKE, Okt 07, 2022

Az ilyen találkozókon nem csak a tisztelt professzorok előadásai a legfontosabbak, hanem a résztvevők közötti rendezetlen viták is az úgynevezett „szabadidejükben”. Gondolom önöknek is volt már hasonló tapasztalatuk.

Az annecy-i találkozó címe „Hogyan győzzük le a fejlődés akadályait” volt, ami ma már nem olyan nagy téma, mint akkor. De az ipari és fejlődő országok közötti nagy különbségek még nem tűntek el. Még az európai országok között sem.

Az akkori nyári előadásom teljesen más időben zajlott. Mind két országban – mi Csehszlovákiában, a mai Cseh Köztársaságban, és Önök Jugoszláviában, a mai Macedóniában vagy talán Észak-Macedóniában – azoknak az államoknak a polgárai voltunk, amelyeket a kommunista rendszer elutasított. Lehet, hogy Jugoszláviában kicsit liberálisabbnak tűnt, mint más kommunista országokban, de az is kommunizmus volt, annak minden problémájával, tragédiájával, irracionálisával és eredménytelenségével együtt. És minden szörnyűségével együtt, amelyek az emberi jogok végzetes elnyomásához kapcsolódnak.

A kommunizmusnak vége. Nem szabad megismételni azt a hibát, hogy régi és ezért teljesen elhibázott és félrevezetett csatákat vívunk. Most más problémákkal és más kihívásokkal nézünk szembe, de ezek következményei közelebb állnak a régi rendszerhez, mint azt a felületes gondolkodás sugallná. A politikai rendszer, amelyben most élünk, nagyon távol áll a klasszikus politikai demokráciától, amely a parlamenti pluralizmuson alapul, ideológiailag jól meghatározott politikai pártokkal. Emiatt évek óta egyre mélyebbre hatolunk a posztdemokrácia világába. Hasonlóképpen, a mai gazdasági rendszer nem egy klasszikus piacgazdaság, hanem egy nagyrészt politikailag irányított és szabályozott vegyes gazdaság.

Mint Macedónia vagy a Balkán egészének nem szakértője, azon tűnődöm, hogy mi a legnagyobb kihívás (vagy kihívások) ennek az országnak és régiónak a modern időkben.

Kívülről a következő pontokban látom őket:

1. a nyugat-balkáni országok többször megígért, régóta várt, de még meg nem valósult európai uniós tagságában;
2. Macedónia tranzitország helyzetében a tömeges migráció jelenlegi korszakában;
3. a nemzetek és nemzetiségek történelmileg nehéz együttélésében e térségben;
4. a jelenlegi gazdasági és energiaválság hatásainak és következményeinek viszonylag új problémájában, amely egy olyan ország számára, mint Macedónia, importált, nem pedig hazai válság.

Ad 1: Tisztában vagyok azzal, hogy sok macedónnak vegyes érzelmei vannak az EU-tagsággal kapcsolatban, ami csak részben magyarázható a korkülönbséggel – a fiatalok hagyományosan EU-barátibbak, mint az idősebbek. Természetesen nem ez a fő probléma. A probléma az ezen a területen, a döntésekért felelős személyek viselkedése.

Nekünk, cseheknek megvolt a saját tapasztalatunk ezzel kapcsolatban. 2004 óta, tehát több mint 18 éve az EU tagja is vagyunk. Sokkal rövidebb ideig vártunk a tagságra, mint önök. Ennek ellenére mi sem szerettünk a várólistán lenni. Nem voltunk hajlandók elfogadni a „tanár kontra diák” álláspontot az EU-val folytatott tárgyalásaink során, és mélységesen bántott bennünket, ahogyan a nyugat-európaiak nyíltan és kifejezetten „pártfogoltak” bennünket. Tudnak önök egy keveset erről?

Biztosíthatom önöket, hogy ez az érzés még mindig velünk van. Még mindig érezhető a szakadék a régi és az új EU-tagok között. Az 1990-es években gyökeresen átalakítottuk politikai rendszerünket és

gazdaságunkat. Ma már nem sokban különböznek Nyugat-Európától. Az egy főre jutó GDP értéke magasabb, mint Görögországban, Portugáliában és Spanyolországban, és hasonló Olaszországhoz. De úgy tűnik, ez nem elég. Ezért jobban megértem a macedónok érzéseit, különösen akkor, ha látják és hallják az EU által Ukrajnának a közelmúltban tett ígéreteit az EU-val folytatott csatlakozási tárgyalásainak felgyorsítására.

Nagyon vegyes érzéseink vannak az EU-tagságunk hatásával kapcsolatban, bár várakozásaink nem voltak túl magasak. Eredetileg azt akartam mondani, hogy „még mindig nagyon vegyes érzéseink vannak”, de a közelmúltbeli változások nem voltak pozitívak e tekintetben. Most még rosszabb a helyzet. A tagságunkra vonatkozó hipotetikus költség-haszon egyenletben negatív fejleményt látunk. Most többnek érezzük a költségeket, mint a hasznot.

A kommunizmus bukása után az Európai Gazdasági Közösség tagja akartunk lenni. Barátságos és átfogó módon szerettünk volna együttműködni más EU-tagokkal, de nem akartunk egy szorosan szervezett politikai unió kicsiny és lényegtelen részévé válni. Nem akartunk tartomány lenni. Az EU-ban zajló fejleményeket egyre inkább a politikai egyesülés jellemzi, miközben az integrációs folyamat gazdasági vonatkozásai – az elmúlt évtizedben ismétlődő gazdasági nehézségek eredményeként – sokunk számára egyre nagyobb aggodalomra adnak okot.

A kommunizmus bukása után politikai és gazdasági rendszerünk minden aspektusát radikálisan decentralizáltuk, míg a jelenlegi európai integrációs modellt a fokozódó centralizáció, az egész európai kontinens bürokratizálódása, a paternalista jóléti államra való támaszkodás és az örökkévalóság jellemzi. A zöld ideológia növekvő szerepe markáns. Átalakulásunk gazdaságunk depolitizálásán, deregulációján, szubvenció-mentesítésén és decentralizálásán nyugodott. Legnagyobb sajnálatunkra gazdaságunk és társadalmunk átpolitizálódik, újraszabályozottá, újra támogatóvá és újra centralizálódóvá válik az európaiság ideológiájának köszönhetően, amely harmonizációt és egységesítést kíván. Figyelni kell ezekre a tendenciákra. Ezeket az önöktől nem messze fekvő balkáni EU-tagországokban saját szemekkel láthatják.

Ad 2: 2015-ben Angela Merkel német kancellár jól ismert gesztusa és a multikulturalizmus ideológiájának erősödő befolyása következtében Európa a Földközi-tengerről, a Közel-Keletről és Afrikából érkező hatalmas tömeges migrációs hullám célpontjává vált. Egyes európai országok lettek a migránsok végső célpontjai, mások „csak” tranzitországok voltak, ami – ha nem tévedek – Macedóniára is vonatkozik.

Nyugat-Európa és az EU magatartása ebben a kérdésben rendkívül irracionális volt. Mivel nem tudták kezelni az egyéni és a tömeges migráció közötti alapvető különbséget (lásd a *Europe All Inclusive: A Brief Guide to Understanding the Current Migration Crisis* című könyvem, amely már nyolc nyelven megjelent), megpróbáltak boldogulni a tömeges migrációval, az egyéni kivándorlásnak megfelelő korábbi eljárások alkalmazásával.

Az eredmény jól ismert: hatalmas számú, nem Európából érkező migránsok tömeges megjelenése országainkban, az európai nemzetállamokon belüli koherencia növekvő elvesztése, a nem együttműködő és ellenséges városrészek nagy szigetei régióinkban és városainkban, a bizonytalanság fokozódó érzése és nem utolsósorban a jelentős pénzügyi költségek.

Egyre sikeresebbek a progresszív aktivisták azon kísérletei, hogy lerombolják a nemzetállamot, amely évszázadokon át a demokratikus európai társadalom építőköve volt. Segítik az uniós politikusokat az egyes tagországok szerepének visszaszorításában, és különösebb ellenkezés nélkül központosítják a brüsszeli döntéshozatalt. A macedónoknak tudniuk kell, hogy nem a nemzetállamok Európájába

lépnek be, hanem a kontinentális szintű központosított döntéshozatal Európájába. Gyanítom, hogy az Oszmán Birodalom idején tapasztaltak valami hasonlót, de ezek az emlékek eltűntek. El van felejtve.

Ha már a migrációról beszélünk, irracionálisnak tartom, hogy hazám – az EU nevében – rendőröket és vámtisztákat küld, hogy segítsenek blokkolni a migránsokat egy másik EU-tagállamból (amely Macedóniától délre van).

Ad 3. Mi Közép-Európában tisztában vagyunk a balkáni nemzetek és nemzetiségek nehéz együttélésével, legalábbis régióinkhoz képest. (Sietve kijelentem, hogy Ukrajnát nem tekintjük Közép-Európa részének.) A balkáni problémának történelmi gyökerei vannak, amelyeket nem könnyű leküzdeni. Ez Jugoszlávia harminc évvel ezelőtti megfűszertelt felosztásának is a következménye, de nem kevésbé eredménye – értelmezésem szerint – a nyugati országok szerencsétlen beavatkozásának a régió eseményeibe az 1990-es években. Politikailag nem korrekt így értelmezni ma Európában, de szerintem így van.

Akárhogy is legyen, ez az örökség súlyosan rontotta a régió imázsát a nyugati világ vezetőinek soraiban. Sok nemzetközi összejövetelen próbáltam megvédeni a Balkánt, de nagyon kevés sikerrel. Az a priori attitűdök megváltoztatása nehéz. Óriási eredmény lenne, ha ez megvalósulna.

Ad 4. Macedónia és az egész régió közvetett áldozata a Nyugat káoszának és önpusztításának, amely az elmúlt évtizedekben kezdődött, és az utóbbi években radikálisan felgyorsult. Az energiaválság és a rendkívül pusztító infláció nem okai, hanem következményeik. Ez egy import válság az önk régiójában. (Ez vonatkozik az én országomra is.)

Nagyon gyakran beszélek a Nyugat önpusztításáról (ez a címe annak a könyvnek, amelyet intézetem adott ki 2020 augusztusában). Látom a multikulturalizmus, genderizmus, kozmopolitizmus és transznacionalizmus, emberi jogok túlkapásaiban, a politikai korrektség diadalában, a kultúra törlésének abszurdításában stb. Az EU az úgynevezett zöld megállapodással kapott lendületet. A Green Deal – és nem az ukrán háború – a jelenlegi energiaválság valódi oka. A közelmúltbeli ár sokkok és az ellátási lánc megszakadása rémálom a Cseh Köztársaság polgárai számára a tél közeledtével.

A 2008–2009-es pénzügyi és gazdasági válság után megkezdett irracionális költségvetési és monetáris politika - amelyet hatalmas költségvetési hiány, nulla kamatlábak és a pénzkínálat gyors növekedése jellemez, mély gazdasági egyensúlyhiányt, makrogazdasági egyensúlyhiányt hozott létre - amely elkerülhetetlenül inflációhoz vezet. Hazámban, nálunk a legmagasabb az infláció, amit egy élő cseh valaha megtapasztalhatott. Idén nyáron elérte a 17,5%-ot.

Tudom, hogy a macedón infláció közel van ehhez az értékhez. Kormányaink ahelyett, hogy felelősséget vállalnának az inflációért és megpróbálnák megszüntetni azt, ellensúlyozni próbálják, ami reménytelen feladat és hamis és félrevezető politikai projekt. Az infláció további gyorsulására számítunk, mivel az összes energiaárat "beköltöztetik" a fogyasztói árindexekbe, ami hamarosan meg is fog történni.

Ismétlem, a jelenlegi infláció nem véletlenszerű jelenség. Ez nem csak a fiskális és monetáris politika hibáinak eredménye. Ez az üzlet és a törvényei elleni lázadás, a manapság divatos új gazdasági gondolkodásmód elleni lázadás logikus eredménye. Angolul néha halljuk a "jogosultsági társadalom" kifejezést, de számomra a német "Anrechnungsgesellschaft" kifejezés érthetőbbnek tűnik. A pénzügyminiszterek vagy a jegybankelnökök jobb kiválasztása ezen nem változtat. Ez egy mélyebb társadalmi probléma.

Legalább röviden ki kell térnem a tragikus ukrajnai háborúra. Ahogy két hete mondtam egy fontos nemzetközi fórumon Lengyelországban: „Az ukránok nem érdemlik meg. A hétköznapi oroszok sem érdemelték meg. A szomszédos országok sem szeretik Csehországot”. Tudjuk, hogy a háborúnak hosszú távú következményei lesznek mindannyiunk számára. Csehország az első helyen áll a világon az egy főre jutó ukrán menekültek számát tekintve. És erősen függünk az orosz olajtól és gáztól.

A háború nem az égből hullott alá. Hosszú ideig érkezett.. A probléma nem ott kezdődött 2022 februárjában. Már 2014-ben figyelmeztettem Ukrajna destabilizálására, valamint a Nyugat és Oroszország közötti egyre erősödő konfrontációra. Nagy sajnálatomra a konfrontáció egy teljes háborúvá fajult, több ezer áldozattal, hatalmas pusztítással az ország nagy részén, és mélyreható változásokkal a nemzetközi légkörben. A Nyugat és Oroszország közötti tárgyalásokat már rég meg kellett volna kezdeni.

Megköszönve figyelmüket, megpróbáltam összefoglalni főbb nézeteimet és a mai világgal kapcsolatos legnagyobb aggályaimat.

Jegyzetek az EIKE szerkesztőségétől

Köszönjük Dr. Vaclav Klaus volt cseh elnök úrnak, hogy az EIKE News-ban leközlöthettük Észak-Macedóniában elmondott beszédét (az angol eredeti fordítását Prof. Dr. H.-J. Lüdecke készítette). A félkövérrel szedett mondatok vagy kifejezések megegyeznek az angol eredetivel.

...

Olvasóinkat aligha lepheti meg, hogy az EIKE teljes mértékben osztja Vaclav Klaus beszédének tartalmát: nevezetesen állásfoglalását a klasszikus demokrácia mellett a parlamenti pluralizmus keretei között, a szuverén szabad nemzetek mellett a megreformált EU-ban, a németországi és az uniós tervgazdaság ellen és a szabad szociális piacgazdaság mellett, például Ludwig Ehrhard értelmezésében. Az EIKE és Vaclav Klaus egybehangzóan határozottan elutasítják a "klímavédelmet", az „Energiewende” energiafordulatot és a "Great Reset"-et (a davosi Világgazdasági Fórumon propagált világdiktatúra-törekvéseket, itt), itt), itt . Két EIKE-tag, akik közül az egyik e sorok írója, Vaclav Klaust évek óta személyesen ismeri a közös rendezvényeken tartott előadásaik idejéből.

* * *

Mindenek előtt szükségesnek tartjuk az alábbi bekezdés megismétlését:

Nagyon gyakran beszélek a Nyugat önpusztításáról (ez a címe annak a könyvnek, amelyet intézetem adott ki 2020 augusztusában). Látom a multikulturalizmus, genderizmus, kozmopolitizmus és transznacionalizmus, emberi jogok túlkapásaiban, a politikai korrektség diadalában, a kultúra törlésének abszurdításában stb. Az EU az úgynevezett zöld megállapodással kapott lendületet. A Green Deal – és nem az ukrán háború – a jelenlegi energiaválság valódi oka. A közelmúltbeli ársokk és az ellátási lánc megszakadása rémálom a Cseh Köztársaság polgárai számára a tél közeledtével.

Amit mi is sokszor leírtunk: a jelenlegi és egyre súlyosbodó energiaválságért a közös klíma és energiapolitika felelős, a mögöttes háttérhatalommal és a zöldekkel, mint végrehajtókkal. A felelősök azonban a politikusok, a kormányok.

A hivatkozott vezető klímarealista politikusokról e honlapunkon már korábban is idéztünk. Érdemes beszédeiket, ill. előadásaikat újra olvasni:

1. Donald Trump beszéde, amelyen bejelenti az USA-nak a párizsi egyezményből való kilépését (2017. 06. 01.)
(Itt a honlapon a 2017. 07. 02 dátumozású írás: Az USA kilép a párizsi klímaegyezményből címmel)

<https://youtu.be/5uPoZhFrJ7Y>
<iframe width="628" height="353"
src="https://www.youtube.com/embed/5uPoZhFrJ7Y" frameborder="0"
allowfullscreen></iframe>__

2. Vaclav Klaus előadása a Heartland Intézet rendezvényén (Párizs, 2017. 12. 07.)
(Itt a honlapon a 2018. 02. 15. dátumozású írás: Vaclav Klaus előadása címmel)
3. Tony Abbott előadása a GWPF rendezvényén (London, 2017. 10. 09.)
(Itt a honlapon a 2011. 02. 09. dátumozású írás)
Szarka László akadémikus (aki a rendezvény előadója volt) fordításában több előadás magyar nyelven olvasható. Többek között Tony Abbott előadása is:

<http://www.bla.hu/professzorok/index.php?oldal=pbkforum/klimapolitika.pdf>

Csupán egy észrevételt fűznék Trump elnök beszédéhez: a klímavédelem rendkívül költséges (Németországban, az Energiewende eddig mintegy 700 milliárd euróba került), és valójában egy álságos célkitűzés megvalósítására (nevezetesen a szén-dioxid kibocsátás csökkentésére) irányul. De hát a szén-dioxid nem környezetkárosító gáz. Igazi szélmalomharc. A ráfordított összeg hiányzik az értéktermelő gazdaságból, és a tetejében még a villamos energia fogyasztói árát is növeli. Ezért, míg az USA-ban és a követőiben a gazdasági viszonyok javulása várható, addig a klímavédelmet folytató országokban negatív gazdasági hatások érvényesülnek. Ezt képviseli már Németországban a CDU „Berlini Kör” nevű konzervatív csoportja is. (Ezt 2017-ben írtam!)

(PE. 2022. 10. 13.)